

De gennemgribende resultater af opstandelsen

Gary Wilkerson January 4, 2016

Gennem flere generationer har mine aner været prædikanter. Så jeg blev ikke overrasket da min ældste søn, Ashley, begyndte at prædike, lige så snart han var i stand til at forme en sætning. Min far var på besøg, da Ashley bekendtgjorde, at han ville prædike sin første prædiken for os. Han viste os ind i et værelse, hvor han havde sat en papkasse op som talerstol. Min far og jeg blev placeret på gulvet, og Ashley gik i gang med at prædike over emnet, "Den dag hvor synden kom."

"Synder var frygtelige," råbte Ashley, og efterlignede sin farfar. "Jesus døde på korset for vores synder. Så kastede han dem i afgrunden. Men Jesu brødre var jaloux, så de smed ham også i afgrunden. Nu var både Jesus og synden i afgrunden, men Jesus kom ud. Synd er slemt. Og vi må stoppe med at synde!"

Uheldigvis for Ashley — som i dag arbejder som missionær i nogle af verdens brændpunkter — så optog vi den prædiken, og vi har den stadigvæk på bånd. Hans teologi skulle naturligvis forbedres gennem årene for, at han kunne prædike Kristi evangelium, som han gør nu. Men mange kristne har aldrig forbedret deres begrænsede teologi — og de sidder fast i en umoden tænkning om det kristne liv.

Næsten alle kristne kan fortælle dig, at "Jesus døde for vores synder." Men jeg har opdaget, at forbavsende få kan sige hvad opstandelsen betyder for deres daglige liv. Ligesom en meget ung Ashley, kender de dele af beretningen — at Jesus døde og genopstod — men ikke nok til at tilegne sig Guds kraftfulde sandheder i forhold til hvordan de lever og tror. Og det gør alverden til forskel.

Kristi genopstandelse har radikale konsekvenser, ikke alene for det evige liv, men for livet her og nu.

Hvad er formålet med opstandelsen? De fleste af os associerer den med det evige liv, ikke hverdagslivet på jorden. Men hvordan er opstandelsen vigtig i vores ægteskab, vores job, vores familie? Hvordan har den indvirkning på et liv, omsluttet af 200 mails om dagen? Et liv fyldt med gøremål, forpligtelser og krav?

Paulus minder os om, at Kristi død, begravelse og opstandelse er det vigtigste. "Det gælder også os, som det skal tilregnes, os, som tror på Gud, der oprejste Jesus, vor Herre, fra de døde, ham, som blev givet hen for vore overtrædelser og blev oprejst til retfærdighed for os" (*Rom. 4, 24-25 – min fremhævelse*). Hvad mener Paulus, når han siger, Jesus blev oprejst til retfærdighed for os?

Retfærdighed har noget at gøre med fornyelse af livet. Uden det, ville vi sidde fast i en uforanderlig cyklus at synd og tilgivelse. Tænk på den vægt, som synden bringer ind i vores liv. Hvor mange gange har du ligget vågen om natten og græmmet dig over noget forfærdeligt, som du har sagt eller gjort? Skam, skyld og fordømmelse kommer af hverdagslivet, det kan vi ikke slippe for. Men Paulus fortæller os, at Jesus blev oprejst for at rense os fra netop disse ting.

Så er det nok at blive tilgivet vores synder? Det er her, den sidste del af verset kommer ind: "Jesus blev oprejst til retfærdighed for os." Ikke alene er vores overtrædelser væk, men vi er retfærdiggjort. Det betyder, som om vi aldrig har begået nogen synd. Nu er vi en glæde i Guds øjne. Kort sagt, er vi oprejst til fornyelse af liv — hver dag!

Hvilken stor og mægtig sandhed. Men mange kristne oplever ikke denne fornyelse i dagligdagen. Jeg indrømmer, der er dage, hvor jeg siger til min kone, Kelly, "Er dette virkelig fornyelse at livet?" Jeg er frustreret, gnaven og skuffet." Vi kan prøve alt, vi vil, men personligt besidder vi ikke kraften til at forny vores liv. Vi kan ikke forny os selv. Det kommer kun fra Jesus – og det kaldes opstandelseskraft.

For at minde os selv om det, har Kelly og jeg lært at proklamere for hinanden: "Jesus har betalt prisen." Han har fuldendt sin gerning, han blev oprejst og han har velsignet os med nyt liv. Og vi skal gøre krav på hans genopstandelseskraft, og tage den på os, som et stykke tøj. "Og når dette forgængelige har iklædt sig uforgængelighed og dette dødelige iklædt sig udødelighed, da vil det ord, der er skrevet, være opfyldt: 'Døden er opslugt og besejret'" (1. Kor. 15, 54).

Paulus siger frimodigt: uden Kristi opstandelse ville der overhovedet ikke være nogen grund til at være kristen.

Der er stemmer i menigheden, som siger, at det er ligegyldigt, om der var en opstandelse. Nogle har oven i købet skrevet: "Jeg ville være en kristen, også selvom der ikke var nogen opstandelse. Kristendommen har gjort mig til en bedre person, og den har gjort verden til et bedre sted." Nogle lærde siger, at det som skete efter korsfæstelsen i dødsriget, er en mystisk historie, som havde til formål at opmuntre den tidlige menighed.

Paulus afviser dette på det skarpeste. Han siger, at hvis Kristus ikke genopstod, ville det have svare konsekvenser: "Men er Kristus ikke opstået, er vores prædiken tom, og jeres tro er også tom. Vi kommer så også til at stå som falske vidner om Gud, fordi vi har vidnet imod Gud, at han har oprejst Kristus, som han altså ikke har oprejst, hvis døde ikke opstår" (1. Kor. 15, 14-15).

Paulus siger her, "Hvis du ikke tror, at Kristus blev oprejst fra de døde, så hold op med at tro på Gud i det hele taget. Stop med at prædike, evangelisere eller gøre godt i Jesu navn. Vi er bedre stillet foruden. Så ville vi klare os bedre ved at få vores visdom fra Dr. Phil eller Oprah eller en anden lomme psykolog. De har mere at sige, end en eller anden handling baseret på noget som aldrig er sket."

Kort sagt, den kristne tro er ikke et moralkodeks, som skal overholdes. Vi samles ikke om søndagen bare for at noget trøst omkring evigheden. Enten er Kristus opstanden, eller så er han ikke – og hvis han ikke er, så er vores synd aldrig blevet tilgivet.

Du protesterer måske, "Men Jesu død overvandt min synd. Min tilgivelse er ikke afhængig af opstandelsen." Paulus siger den er: "For hvis døde ikke opstår, er Kristus heller ikke opstået; men er Kristus ikke opstået, er jeres tro forgæves, så er I stadig i jeres synd, og så er også de, som er sovet hen i Kristus, gået fortabt. Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker" (1. Kor. 15, 16-19).

Da jeg tvivlede på Gud i mine teenageår, begyndte jeg at interessere mig for andre religioner. På et tidspunkt fandt jeg Baha'i troen tiltrækkende. Den siger, kort sagt, at alle religioner er sandhed, og alle veje leder til himlen. Men så læste jeg C.S. Lewis, som korrigerede min tvistede tankegang. Han skrev, at al kristendom hviler på ét spørgsmål: Var der en opstandelse eller var der ikke?

Hvis vi kan svare ja til det, så er det lige meget om der faktisk var en ark, eller om skabelsen skete på seks dage, eller om Edens Have faktisk fandtes. Hvis Kristi opstandelse ikke fandt sted, har disse ting ingen betydning. Men hvis der var en opstandelse, så er alt pludselig muligt: Lazarus kunne oprejses fra de døde, mennesker kunne blive helbredt, synd kunne udslettes, himlen være en realitet. Det er opstandelseskraft – og det giver os noget, som Paulus kalder vores "salige håb." "Mens vi venter på, at vort salige håb skal opfyldes og vor store Gud og frelser, Jesus Kristus, komme til syne i herlighed" (Titus 2, 13).

Jo mere jeg læste som teenager, des fastere tro fik jeg omkring de fem hundrede vidner, som så Jesus efter hans opstandelse: "Dernæst blev han set af over fem hundrede brødre på én gang, de fleste af dem er endnu i live, men nogle er sovet hen" (1. Kor 15, 6). Jeg begyndte at se opstandelsen som mere end tillægs-begivenhed, men som kulminationen og fuldbyrdelsen af Jesus gerning ved hans død for os. Og det salvede håb, som blev sået i mig, blev til en kilde til liv hver dag.

Hvis vi ikke proklamerer Jesu opstandelseskraft i vores daglige liv, vil vi ikke erfare, hvad hans opstandelse gjorde for os.

Der er så mange i menigheden i dag, som lever, som om de har accepteret nederlag. Deres tanker er styret af tvivl fremfor tro. De lever med deres vanemæssige mønstre af synd. De holder deres tro for sig selv, og tænker at hvis de kæmper så hårdt, hvordan kan de så overhovedet hjælpe andre? Sådan ser det kristne liv uden opstandelseskraften.

Faktisk var det sådan disciplenes liv så ud efter korsfæstelsen og før opstandelsen. Så hvad var det første Jesus gjorde efter opstandelsen? Han tog sig af sine efterfølgeres frygt: "Om aftenen den samme dag, den første dag i ugen, mens disciplene holdt sig inde bag lukkede døre af frygt for jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sagde til dem: »Fred være med jer!" (*Johs. 20, 19*).

Disciplene havde bogstavelig talt låst sig selv inde af frygt for verden udenfor. De var bange for at blive overfaldet, hånet, forfulgt eller slået ihjel ligesom Jesus. Men Kristus gik lige igennem disse mure og mødte dem i al deres frygt. Og det første han sagde til dem var, "Fred være med jer!" (*se 20, 19 og 21*). Kristus bebrejdede eller fordømte dem ikke for deres frygt. I stedet mødte han deres dybeste og mest presserende behov.

Det samme skete omkring en uge senere. Igen havde disciplene låst sig inde af frygt, og en gang mere kom Jesus og gave dem fred: "Otte dage efter var hans disciple atter samlet, og Thomas var sammen med dem. Da kom Jesus, mens dørene var lukkede, og stod midt iblandt dem og sagde: »Fred være med jer!" (*20, 26*).

Nogle gange skal Jesus sige tingene til os mere end én gang. Og selv da fordømte han ikke disciplene for deres frygt. I stedet viste han dem tålmodighed. Tidligere på ugen havde Thomas udtrykt sin vantro, men nu inviterede Jesus dem til at undersøge sine sår for at fjerne en hver tvivl. "Thomas svarede: 'Min Herre og min Gud!'" (*20, 28*).

I Thomas' svar ser vi midlet mod vores frygt: Tro. Jesus siger dette til menigheden, og hans menighed proklamerer det hver uge til alle som kommer ind ad døren: "Fred være med dig. Vær ikke bange. Tro på ham."

Ikke alene befriede Jesus sine disciple fra frygt, han udrustede dem med opstandelseskraft til at blive hans vidner på jorden.

"Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer.« Da han havde sagt det, blæste han ånde i dem og sagde: »Modtag Helligånden! Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt" (*Johs. 20, 21-23*).

Jesus gjorde ikke sine til præster, og gav dem magt til faktisk at tilgive synder. Han gav dem nærmere autoritet til at repræsentere dem på jorden, og sagde, "I har oplevet mit fulbragte værk på korset. Nu skal I proklamere det. Prædk om syndernes forladelse. Vær fortalere for mit evangelium, en stemme med de gode nyheder, mit redskab til at sætte de fangne fri!"

Min ven, opstandelseskraften er, *at Jesus lever*. Han er en levende Frelser; og han giver os en sand, solid fred, som frier os fra al frygt. Til gengæld blæser han sin egen Ånd ind i os, og giver os kraft til at blive hans vidner. Og han giver os det privilegium at bringe de gode nyheder – det salvede håb – til alle, som er fortabte og bange. Det er det gennemgribende resultat at opstandelsen!

?

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/13727/>